

"İzzet Ali Paşa (Hayatı, Edebî Kişiliği, Eserleri ve Dîvânı ile Nigâr-nâmesinin Tenkitli Metni)." Ali İrfan Aypay. Yüksek Lisans Tezi. Fırat Üniversitesi, 1986.

XVIII. yüzyıldan bir şair: İzzet Ali Paşa (metin ve inceleme). KUTLAR, Fatma Sabiha. Bil. Uz. Hacettepe Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara, 1988. 792s.
Danışman: Prof.Dr.Talat Tekin. Özet dili: Tü, İng.

"18. Yüzyıldan Bir Şair: İzzet Ali Paşa Metin ve İnceleme." Fatma Sabiha Kutlar. Yüksek Lisans Tezi. Hacettepe Üniversitesi. 1988.

"Onsekizinci Yüzyıldan Bir Şair : İzzet Ali Paşa (Metin ve İnceleme)." Fatma Sabiha Kutlar. Yüksek Lisans Tezi. Hacettepe Üniversitesi, 1988.

— İzzet Ali Paşa

1.4.26- İzzet Ali Paşa, Hayatı, Edebî Kişiliği, Eserleri, Divanı ile Nigâr-nâme'sinin Tenkidli Metni, Ali İhsan Aypay FÜ., Elazığ 1986.

Yüksek lisans tezi

AYPAY,

A. İrfan, "İzzet Ali Paşa'nın Hayatı, Edebî Kişiliği ve Divanın Tenkidli Metni", Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, (Danışman: Prof. Dr. Hüseyin Ayan), Fırat Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, 1987, 213 S.

04 HAZİRAN 1995

IZZET ALİ PAŞA DİVANI'NDA LÂLE VE İSTANBUL LÂLESİ İSİMLERİYLE İLGİLİ BİR DİZİN DENEMESİ

Yard. Doç. Dr. Fatma S. KUTLAR*

"Lâle; biçimi ile hiçbir türünde vahşi ve yaban ve hiçbir tonunda iddialı olmayan çiçek; renkleri, boyaları ile kendisine bakan her okumuş ve dünyayı biraz anlamış, zevk sahibi gözde, bir incelik, kibarlık ve nazlılık izlenimi doğuran bu kırılır dökülür çiçek, İstanbul'un sözünü ettiğim dönemdeki genel havaya pek uygundur. Lâlelerin boyu-bosu, duruşu, çok nazlı idi ya, eh, kentini yetiştirdiği ve İmparatorluğunu topladığı birçok uluslar ve ırkların karışım ürünü olan güzellerinin endamı, yürüyüşü, salınışı da öyleydi..." (Gülersoy 1980: 2).

Osmanlı İmparatorluğu, XVIII. yüzyıla 1699'da yapılan ve Avrupa cephesindeki savaşlara son veren Karlofça Antlaşması'nın ardından girer. Bu antlaşmanın yapıldığı tarihte, Sultan II. Mustafa tahtadır ve birkaç yıl sonra (1703'te) yerini III. Ahmet'e bırakmak zorunda kalır. III. Ahmet saltanatının 1717-1730 arasındaki kısmı, tarihe -daha sonra verilen adıyla- "Lâle Devri"¹ olarak geçer. III. Ahmet, getireceği maddî ve manevî zararlar sebebiyle savaştan hoşlanmayan ve hazine yağma merakından dolayı masraftan kaçınan, cimri bir padişah olarak tanınmıştı. Masrafları kısması hem devlet ricalinin hem de halkın hoşnutsuzluğuna sebep olmuştu. Tebada belirlenen hoşnutsuzluğu bu 13 yıllık dönemin sadrazamı, aynı zamanda padişahın damadı olan İbrahim Paşa gidermeye ve halkı memnun etmeye çalışmıştı. Avrupa karşısında gücünü yitirmiş Osmanlı'nın eski gücünü kazanması için başlatılan yenileşme yolundaki girişimlere de öncülük eden, savaştan hoşlanmayan, yeniliklere açık, sanata düşkün biri olarak tanınan Nevşehirli Damat İbrahim Paşa, Türklere hayatın mutluluklarını ve bunlardan faydalanma yollarını anlatarak tarihte bir devre imzasını atmış, kayınpederi Sultan III. Ahmet'le birlikte geçirdikleri bu zevk ve safa yıllarının merkezini ise Kâğıthane adı verilen mesire yeri teşkil etmiştir.

İstanbul'un fethinden beri Kâğıthane, çayırıllarının bolluğu ve toprağının bereketiyle ünlüdür. Fakat şehir merkezine olan uzaklığı sebebiyle, halk buradan yeterince yararlanmamıştır. Buraların güzelliklerinden faydalanma IV. Murat zamanında başlamış ve Kâğıthane âlemi

* Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi

¹ "Lâle Devri" isminin döneme Ahmet Refik Altınay tarafından verildiği belirtilmektedir (Ülkütaşır 1969: 6-7; Baytop 1987: 3).

devlet erkânı ve halk için büyük bir eğlence kaynağı olmuştur. Kâğıthane 22 Şaban 1134/7 Haziran 1721'de İbrahim Paşa'nın emriyle yeniden imar edilir ve içinden geçen dere genişletilip yönü değiştirilir. Önüne çekilen setlerle bir havuz ve çağlayanlar meydana getirilir. Derenin üzerine mermer köprüler yaptırılır. Bahçeler tanzim ettirilir. Yaptırılan köşklere özellikle "Sa'dabad" adı verileni ün kazanır. İnşaat altmış gün gibi kısa bir sürede bitirilir. İbrahim Paşa, İstanbul'u süslemek için sadece köşkler, bahçeler yaptırmakla kalmaz, eğlenceler de düzenler. Bu eğlenceler içinde en görkemlisi, şüphesiz çırağan² şenlikleridir. İlkbaharın İstanbul'u süslediği zamanlarda, mehtaplı gecelerde, yıldızlı semalar altında yapılan bu şenlikler esnasında bahçeleri süsleyen çiçeklerin en gözde olanı lâledir. Lâle bu yıllarda gördüğü rağbet dolayısıyla, yüzyıllar sonra döneme adını verir³.

Lâlenin, Anadolu'da Romalılar ve Bizanslılar döneminde tanınmadığı, Anadolu'ya Türkler tarafından getirildiği (Ayvazoğlu 1995: 108; Baytop 1987: 3) ve XIII. yüzyıldan itibaren tezyinatımızda stilize edilmiş olarak Selçuklu âbidelerinde, yazma kitaplarda ve kitap kaplarında lâle motifleri görüldüğü belirtilmektedir (Baytop 1987: 3; Ünver 1960: 5). XV. asırda kumaş desenlerine kadar girmiş olan lâle, XVI. ve XVII. yüzyıllarda da Osmanlı İmparatorluğu'nda hem çiçek olarak hem de süsleme motifi olarak oldukça ilgi görmüşse de Baytop (Baytop 1987: 7; Demiriz 1986: 355; Ünver 1960: 5), bugün lâleden söz edilince akla XVIII. yüzyılın ilk yarısı yani III. Ahmet'in saltanat dönemi ve Nevşehirli Damat İbrahim Paşa'nın sadaret yılları gelmektedir. XVI. yüzyılın sonlarına doğru doruğa çıkan, XVII. yüzyılın ilk yarısında nispeten azalan ve yüzyılın ikinci yarısında tekrar hız kazanmaya başlayan lâle merakı, XVIII. asrın ilk yarısında en üst noktasındadır. Özellikle padişahın ve devlet erkânının yeni lâle cinsleri yetiştirme konusundaki merakları⁴ ve lâleye gösterdikleri rağbet, halkın bu çiçeğe ilgisini artırmıştır (Aktepe 1952: 84-91; Altınay 1932: 44-46; Dayıgil 1938: 84-85; Koçu

² İbrahim Paşa'nın Boğaziçi'nde, Beşiktaş'tan ötedeki sarayının bahçesinde büyük ölçüde lâle yetiştirildi. Paşa'nın III. Ahmet şerefine tertiple ettiği bir eğlencede en büyük bahçe, binlerce kristal lâmbayla aydınlatılır. Buna hayran kalan III. Ahmet aynı gösteriyi bir çok kere tekrar ettirir. Paşa'dan aynı şeyi lâle mevsiminde sarayda da tekrar etmesini ister. Bu yeni usule ve eğlence şekline lâlelerin aydınlatılması manasında "lâle çırağanı" denir ve o tarihten itibaren İbrahim Paşa'nın yalısı "Çırağan Yalısı" diye anılmaya başlar. Bu eğlence tarzı I. Mahmut döneminde devam ederse de sonraları unutulur (D'ohsson: 154-155; Gülersoy 1980: 18-19).

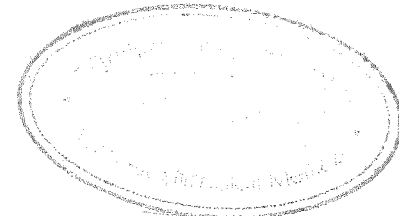
³ Lâle Devri ile ilgili olarak bkz. (Altınay 1932; Ayvazoğlu 1996; Baytop 1992; Çelebi 1955; Kunt-Akşin-Toprak-Yurdayın 1988; Sakaoğlu 1982; Shaw 1994; Uzunçarşılı 1982; Ülkütaşır 1969).

⁴ Tükiye'den götürülen bu çiçeğe karşı Osmanlı'dakine benzer bir merak, XVII. yüzyılda Hollanda'dan başlamak üzere bütün Avrupaya yayılmıştır (Melikoff 1967: 347; Mackay 1989: 35-39).

Haz. Metin ÖZARSLAN

ÖZKUL COBAN OĞLU

06 NISAN Prof. Dr. Dursun Yıldırım Armağanı: Folkloristik.
Ankara 1998, s. 250-270. DN: 61308

İZZET ALİ PAŞA'NIN ŞİİRLERİNDE AŞK

Fatma S. KUTLAR

Aşk, Divan şiirinde basit bir arzudan hastalık derecesine varan şekline kadar birçok yönüyle işlenmiştir. Klâsik şiirimizde işlenişine bakıldığında, aşkın ilk anda bedensel bir arzuyu da beraberinde taşıdığı izlenimi doğsa da, aslında, aşka ait birtakım simgelerin arkasında anlatılanın çoğunlukla plâtonik olduğu ve bu plâtonik sevginin giderek ilahî sevgiye dönüştüğü görülür. Kendini meydana getiren ortaçağ düşünce sistemine ve dünya görüşüne bağlı olan bu şiir için, aşkın ve âşıklığın da bir moda, bir davranış tarzı olduğu unutulmamalıdır. Aşk, âşık ile sevgili arasındaki ilişkiden daha çok, âşığı ilgilendiren bir duygudur sanki. Ve bu sebeple aşk, âşıkta sonsuz derecededir; sevgilide ise yok denecek kadar azdır. Âşık sürekli ağlar, acı çeker, üstelik şikâyet etse bile herşeye rağmen çektiği ıstıraptan hoşlanır ve devamlı olarak sevgilinin vuslatını ister. Sevgili ise âşığına eziyet eder, onun bağrında onulmaz yaralar açar, visal iznini hep rakibe verir ve hiçbir konuda asla sözünde durmaz. Divan şiirinde cinsiyetini çoğu kez belirleyemediğimiz sevgili, kadından ziyade erkek güzeller aracılığıyla anlatılır¹. Aslında bu şiir için, idealize sevgilinin cinsiyeti değil, "idealist üslûptaki heykel veya resimler gibi sadece güzelliği veya kudreti"² önemlidir.

Divan şiirinde genellikle dinî-tasavvufî nitelik taşıdığı şeklinde yorumlanan ve plâtonik düzeyde kaldığı belirtilen aşkın yanı sıra, ten zevkini ön plana çıkaran, plâtonik olanın ötesine geçen sevginin dile getirildiği beyitler de yok değildir. Mahallîleşmenin etkisiyle dış dünyanın şiire girişinin hızlandığı XVIII. yüzyılın ilk yarısında döneminin simgesi haline gelmiş Nedim'in şiirlerinde, maddi boyutlarıyla işlenmiş bir sevginin yer aldığı beyitlerin sayısı oldukça fazladır. Nedim tarzının takipçisi şairlerden İzzet Ali Paşa'nın³ beyitlerinde de

¹ Pala 1991: 51-53; Mazioglu 1957: 49.

² Tanpınar 1976: 9-10.

³ İzzet Ali Paşa (d. H. 1105/1693?- ö. 1147/1734) : Vezir Mehmet Paşa'nın oğludur. Kaynaklarda, iyi eğitim görmüş, bilgili biri olduğu belirtilen Paşa, defterdar mektupçuluğu, şikk-ı evvel defterdarlığı, vezirlik ve sadaret kaymakamlığı görevlerinde bulunmuş ve 1145'te Anadolu valiliğiyle Bağdat'a gönderilmiştir. 1146'da Revan seraskeri olmuş ve bir yıl sonra burada ölmüştür. "Divan"ı ve "Nigârname" adlı bir mektubu olan İzzet Ali Paşa, özellikle Nedim tarzında yazdığı şiirlerindeki başarısıyla ün kazanmıştır. Nedim ile İzzet Ali Paşa'nın Divan'larında birbirine nazire şiirler yer almaktadır. Fakat bu şiirlerde kimin kime nazire yazdığına dair herhangi bir işaret bulunmamaktadır. Nedim'in bu dönemin en şöhretli şairi olmasından kaynaklansa gerek, kaynaklarda İzzet Ali Paşa'nın şiirlerinin Nedim'in şiirlerine nazire olduğu belirtilmektedir. Gölpınarlı ise bu şiirlerin

İZZET

İA 52/1264-1267; a.g.y., TA 20/487-489; TDEA 5/46-48; TDVİA 23/561-563; İ.H. Ertaylan, *Türk Edebiyatı Tarihi*. Bakü 1925, 1/5-14; TGDEİS s. 233; THE s. 288; Sadık K. Tural, "Mihnet-i Keşan'ın Yenileşme Tarihimizdeki Yeri", *Türk Kültürü*, S.163, 1976, s.430-445, 446-451; Abdurrahman Şeref, *Tarih Musahabeleri* İst.1339, s.39-47; TN 2/661(2811); Osman Kavalcı, "Gülşen-i Aşk'ta Sembolik Karakterler" *AÜ İlahiyat Fakültesi Dergisi*, S. 9, 1990, s.345-353. ♦M. CUNBUR

İZZET Müderriszâde Sadullah, bk. SADULLAH (?-1847)

İZZET Paşa (?-1734): Divan şairi, münşi ve devlet adamı. İstanbul'da doğdu. O. N. Peremeci'ye göre Edirnelidir. Babası Kasabbaşı Ali Ağanın damadı 3. Ahmed döneminde defterdar olan ve vezirlik görevinde bulunan Damat Mehmed Paşadır. Bütün ömrü Edirne'de geçti. Babası gibi kendisi de öğrenimini tamamladıktan sonra defterdarlık mesleği seçti, önce Defterdar Osman Paşaya, sonra Defterdar Hacı Mustafa Efendiye, daha sonra da Hacı İbrahim Efendiye mektupçuluk yaptı. Divan Kaleminden yetişip 1724'te defterdar mektupçusu, 3. Ahmed'in son devirlerinde 1728/9'da defterdar-ı şikk-ı evvel, 1731'de vezir, 13 Mart 1732'de üç tuğ ile sadrazam kaymakamı oldu. Nisan 1732'de Anadolu valiliğine atanıp serasker olarak Revan'a gönderildi; bu görevde iken Revan'da şehit oldu ve Saliha Sultan Camii'ne gömüldü. *Münif Geldi bir beyt-i murassa' târîh / Cevherin harfi Münifâ çu leâl / Rabb-i izzet Ali Paşanın ide / Meşhedin cilvegeh-i mihr-i cemâl 1147* kıtası ölümüne tarihtir. *Edirne Tarihi*'nde ölüm yılı 1735/6 olarak yazıldı. Şairliğinin yanı sıra hattatlığı da vardır. Cabizâde Abdî Ağadan sülüs, nesih, rık'a, talik kırması, divanî hat dersi aldı, özellikle divanî yazıda ustalaştı. Şiiri ve inşasının güzelliği ile dikkati çekti. Ayrıca tarih düşürmede de ustadır. Devrinin tanınmış şairi Nedim ile Lâle Devri eğlencelerinde birlikte bulundu. Şair olarak da ona yakınlığı olup ondan etkilendi ve şiirlerine nazireler yazdı. Hatta Nedim ile latifeleri sonucunda *Nigârname* adlı müşterek bir eser de ortaya çıktı. Hızrî'nin *Cem'ü's-Şâirân*'ında

Vezîr-i âli-şân oldı İzzeti mısraında adı geçmektedir. **Eserleri:** *Divan* (nüshaları: Millet K AEME nu. 292; SK Es'ad Ef. 2672, Hacı Mahmud Ef. 5153/1, 5231; BDK Veliyyüddin Ef. 2572/1; Selim Ağa K 928; İÜK TY 432, 500, 1713, 1734, 2887, 2918, 5541, MK Yz. A 1682/2, A2527/1'de kayıtlıdır. *Nigârname*, ve *Tezkire-i İzzet Bey*.

Kay.: *ÂZ* 1994, s. 221-223; O. Nuri Peremeci: *Edirne Tarihi*. İst. 1940. s. 268-269; *EŞ* s.380; *İKTYDK* 3/678; *İMZZEKZF* İst. 1945, s.518; *KÂ* 4/3147; Hilmi Yücelen, *Maliyeci Şairler Antolojisi*. İst. 1973. s. 294. *MN* s.321; *NAFE* (SK Esad Ef. 2549), v.194a-195b, *İÜK TY* 3215, s. 217; *OM*, 2/318; *SO*, İst. 1996, 3/845; D. Kaya, *Şairnâmeler*, s.33 (17.bend), *TA* 20/486; *TDEA* 5/45; *TDVİA* 23/556-557; *TGDEİS* Ank. 1988. s. 232; *TH*, İst.1928, s.325; *THE* s. 284; *TN* 2/658(2801); *TŞ/S* (İÜK TY 2407), v. 160b, bs., s. 474; A. İrfan Aypay, *Lâle Devri Şairi İzzet Ali Paşa: Hayatı, Eserleri, Edebi Kişiliği*, İst.1998; . ♦A. İNCE-S. DENİZ

İZZET Paşa (1813/4-1.5.1893): Divan şairi. Girit Adasının Resmo şehrinde doğdu. Doğum tarihini Süreyya Bey 1213/1798, Fatim Efendi 1229/1814 olarak gösterdi. Kapu çuhadarı Halil Efendizâde Girit Valisi Türk lakabıyla meşhur Osman Hâşım Paşanın oğludur. Adı Hacı Ahmed İzzet'tir. Babası gibi Türk lakabıyla tanındı. İstanbul'a geldi. Bir süre Erzurum'da asâkir-i redife binbaşılığı görevine getirildi. Miralay oldu. Çıldır ilçesi kaymakamlığına atandı. Irak, Bağdat ve Cidde'de bazı üst düzey görevlerde bulundu. Edirne'de valilik yaparken vefat etti ve Üçşerefeli Camiin karşısındaki ilkokulun bahçesinde bulunan türbesinde gömüldü. Şiirlerine örnekler tezkirelerde dir.

Kay.: *ÂZ* s. 223-224; *BS*, 2001, s. 202-203; *SATŞ*, 2000, 2/1091-1100; *SO* 3/465; *TDEA* 5/45; *TGDEİS* s. 234; *THE* s. 290; *TN* 2/662 (2814), 663 (2821, 1822). F. KILIÇ-HANÇERLİOĞLU

İZZET Paşa (3.1.1843-28.6.1914): Divan şairi. Kayseri'nin Tavlusun köyünde doğdu. Mütercim Mehmed İzzet Paşa, Ateşzâde İsmail Efendinin oğludur. Mütercim ve Âteşzâde sanlarıyla tanındı. Büyük babası Hâfız Mehmed Efendiden *Kur'an-ı Kerim* öğrenerek

diğer şiiirleri divanında önemli bir yer tutmamaktadır. Bunlar, taklit seviyesinden öteye geçmeyen sıradan örneklerdir. Divanında, Sünbülzade'ye "sühan" redifli kasideyiyle cevap vererek, söz vadisinin üstadı olarak Naşit'i göstermiştir. Bunun yanında, sıra ve anne baba özlemini, çektiği yoksullukları, sıkıntıları ve İstanbul'a duyduğu özlemi ifade ettiği kasideyi realist tasvirleriyle dikkati çekmektedir. Bu sebeple Süruri, edebiyatımızda tarih ve hicivleriyle haklı bir şöhrete kavuşmuş, sonraki asırda kendini takip eden İzzet Molla gibi önemli takipçiler yetiştirmiştir.

Dördüncü grupta, nazire şairleri arasında yer alan folklorik üslubun temsilcileri ise *Hevayi* ve *İzzet Ali Paşa*'dır.

Trajedî ve tezatlardan arındırılmış ideal gerçeğin peşinde koşan klasik şairler, hayatın negatif yüzüne pek rağbet etmemişlerdir. Yetişme dönemi imparatorluğun gerek moral, gerekse insan gücü ve toprak bakımından büyük kayıplarla karşılaştığı yıllara rastlayan **Kuburizade Hevayi** (ö. 1127 / 1715), hayatın çarpık yönlerini ironik bir tarzda tenkit ettiği şiiirleriyle, hiciv türünün bu asırdaki öncü isimlerinden biri olmuştur.

Hezlerinde Hevayi, diğer şiiirlerinde ise Rahmî mahlasını kullanan Kuburizade, Nabi ve daha ziyade Sabit etkisinde kalmış, ömrünü sanat kaygısından ve ciddiyetten uzak mizahi şiiirler kaleme almakla geçirmiştir. Kendi de şiiirini latife amacıyla söylenmiş "maskaralıklar" olarak nitelendirmiştir. Divan kâtiplerinden olan Hevayi, ömrünün sonlarına doğru hiciv yazmaya tövbe ederek hacca gitmiştir. Bazı nüshaları *Hezliyyât* başlığı taşıyan *Divân-çe'si* (Çakır 1998), hezl türündeki gazellerle birkaç tahmis, kıt'a ve rubaiden oluşmaktadır. Hezlerinin çoğu, Nabi'nin gazellerine tehzil yoluyla yazılan orijinaliteden

yoksun nakızalardan ibarettir. "Edrine şehrine geldik hây yok hû kalmamış / Gece çorbası çıkar bir belli kapı kalmamış" gibi. Bu latifeler arasında, yer yer devrin çarpık yönlerini mizah yoluyla hicveden sosyal tenkitlere de rastlanmaktadır. Hezler, şiiir yükü bakımından zayıf olmakla birlikte folklorik öğeler bakımından oldukça zengindir. Görevi gereği birçok yeri gezme fırsatı bulan şair, şiiirlerinde Anadolu, Rumeli ve Arabistan coğrafyasına ait çok sayıda yerden bahsetmiş, bu yörelere ait giyim kuşam, yiyecek içecek ve eğlence hayatı gibi gelenek ve göreneklere bolca yer vermiştir. Şairin dili, Sabit gibi konuşma diline ait söyleyişler ve halk tabirleriyle doludur. Yer yer Rumca ve Bulgarca kelimelere de rastlanmaktadır. Zaman zaman zarafetten uzaklaşp, müstehcen ve argo kelimelerle âdeta okunmaz hâle gelen bu üslup; kendinden sonra oldukça rağbet görmüş, Pertev, Kâni, Süruri, Enderuni Fazıl, Refi'-i Kâlayi (ö. 1821) gibi şairler aynı mahlasla hezler yazmışlardır. Kâni'nin bir beytinde, "Bâdî Hevâyi'den bana kaldı bu yâdigâr / Âyin-i herze-gûyî benim bid'atim değil" diyerek hezl yazmaktaki amacının Hevayi-i Kadim ile buluşmak olduğunu söylemesi, onun çağdaşları üzerindeki etkisini göstermektedir. Fakat, Kâni başta olmak üzere Süruri, Enderuni Fazıl gibi şairler hezl türünde üstatlarını geçmeyi başarmışlardır.

Nedim'den sonra Lale Devri'yle bütünleşen ikinci şair **İzzet Ali Paşa**'dır (ö. 1147 / 1734). İzzet (Ali), dürrüst, zeki, tok gözlü, mütevazı aynı zamanda nüktedan ve zevke düşkün bir şair ve devlet adamıdır. Bu özellikleriyle, başta III. Ahmed olmak üzere devlet erkânının sevgisini kazanarak mesleğinde defterdarlığa kadar yükselmiştir. Patrona Halil İsyanı sonrasında, isyancılar tarafından görevine devam ettirilmiş, fakat daha sonra onların temizlenmesinde aktif bir rol almıştır.

MANİFİ YAYINLARI
SONNİA GELİMLERİ KÜTÜPHANESİ

23 Ocak 2011